

עין משפט
נר מצוה

ל א מיי פ"ו מהל' מירות הל' י:
ל א ב מיי פ"ו מהל' מירות הל'ה:

ל ב ג מיי שס פ"ח הל' ה:
ל ב ד (מיי שס פ"ו הל'ז):

תורה אור השלם

- כל ימי הדיור לך על נפש מת לא יבא:

- במדבר ו ו
- כל ימי נדר נדרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת יקוים אשר ידיר לך קדש ויקה גדל פרע שער ראשו: ו ה
- כל ימי נדרו מכל אשר יעשה מגנן ידיו מתיר צנים יעד וְגוֹלָא דאבלי:

במדבר ו ד

נוסחת הריב"ן

[א] דלכי: [ב] שמה ככר: [ג] להורות: [ד] כ"י כחב כאן ענין אחר גליון וכן נטמא במת צימי לרעמו פלגי בה ר' יוחנן אמר סותר כל ימי מירמות דלע"ז צימי לרעמו הוא מ"מ הא במירות קאי הלכך סותר ר' הירי דסתר כשנטמא במת כלל אמר סותר כל ימי מירמות כלום דהא צימי לרעמו קאי ואלע"ז דהוי מיר כיון דצימי לרעמו נטמא לרעמ לחוד שהרי יס לו גילוח לבדו שאין טולה לו תגלחת מיר הלכך דמי טמאה מדמיור שס נטמא צימי לרעמו אינו סותר כלס ומירמות לחוד שסס נטמא כשהוא (מאורס) [מיין] סותר מירמות: [ב] הא ככר: [ו] אחת היא דמיין: [ז] מירמיות: [ח] מנפחת: טו הלל ר' יעמי וזמר: [י] אס צימ ל"א שצריך: [יא] להמיר ציין לתמות: [ב] וחסתר: [ג] ותגלחת לא מעכבא ה"ל מותר לגמרי: לעולם אליבא דרבנן וזמא אין לו תקנה דקאמר לאו לענין הימר יין אלא למאות גילוח דלא יחא כ' י:

פ' הרא"ש

רבו נדחים נזירות מחמת צער. או דלמא לא שהרי גם בו באדר גזול וכמו כן הוא יום משהה ושמהה. פשוט מיהא קמייתא אמר הרמב"ם דין ברייתא היא א והא דאמרינן במתני גזול לו כן עד ע' לא תפסיד כלום. והבא לא אמרי דמיכלע נזיר של כ' בתוך נזיר ק'. וי"ל דהבא אם איתא דכוונתו להבליע אי"כ בחנם אמר הריני נזיר לאחר כ' יום דלפולם מובלע בתוך נזיר ק' אבל במתני בדעתו היה שיהיה נזיר מיר אולי ישלמו נזירותו קודם שידל לו בן. ואם יודל לו בן קודם שישלמו שיהו מובלעים זה בתוך זה. ונטמא בימי בנו. אסיפא דמתני קאי דקתני מניח את שלו ומנות את של בנו: ר' יוחנן אומר סותר אף שלו דכיון דהפסיק באמצע נזירותו התחיל למנות את של בנו כוליה נזירות אריכתא היא וקרינן בכוליה והימים הראשונים פילו. אבל בירשא מודה ר' יוחנן דאינו סותר הכל כיון דכבר השלים את נזיר ק' יום והתחיל למנות את שלו וכן בספא (ב) אם נטמא בימי השלמה שלו: נטמא בימי צרעתו. אמר הריני נזיר ק' יום והתחיל למנות וצטטרע ואמרי לקמן דימי נזירותו אינו עולים וגם אינן סותרים ובשטירה מצרעתו יגלח ויביא קרבן מצרעתו וישלמו ימי נזירות שהפסיק ר' יוחנן אומר סותר כיון שנטמא קודם שהשלים ימי נזירות (נזירות) אריכתא היא:

וצריכא לאשמועינן פלוגתיהו בתרייהו: נטמא ביום גידול שער כחן סתם נזיר שנצטרע וביום סהרתו מגלח ומביא קרבנותיו וצריך למנות עוד ל' יום לגדול שער מלבד הימים הראשונים שמנה קודם שנצטרע לפי שאין תגלחת פחות מל' יום. וכן אם גלחתו לטטיס אחר שמנה קצת צריך למנות ל' יום לגדול שער אם נטמא אחר שהשלים ל' יום ונזירותו קודם שהשלים ימי גידול שער פליגי רב ושמואל. והא דנקט ביום גידול שער, ולעיל נקט בימי צרעתו לפי שא"א שלא יהיה בצרעת יותר מיום א' אבל הכא אפשר שאין גידול שער אלא יום א' כגון שנצטרע או שגלחתו לטטיס ביום הראשון: התם שתי נזירותו שלו ושל בנו. וכן נזיר לחוד וצרעת לחוד: וכל מורים שאם קיש שער בדם אין לו תקנה הכל מורים רב ושמואל דפליגי בנטמא ביום גידול שער

יד:

נטמא בימי צרעתו. אמר הריני נזיר מהיום ו והתחיל למנות נזירות א[ן] [שימין] חלוטו אינו עולה לנזירות וגם אינו סותר כדלקמן בפרק מי שאמר (דף פ: ז) ונטמא במת צימי חלוטו לר"ל אינו סותר הימים הראשונים שמנה לנזירותו קודם ימי לרעמו וכשיטהר מלרעמו יגלה ויציא קרבנות מלורע

ויחזור וישלים מנין נזירות כמו שפסק ור' יוחנן אומר סותר דהא צמירות קאי ועדיין לא מנה המאה ולכשיטהר מלרעמו לריך למנות כל ימי מירמות: ואריכא. לאשמועינן פלוגתיהו צבנו ונצטרעמו: **נטמא ביום גידול שיער**. פי' אמר הריני נזיר שלשים יום וכשמנה כ' מנזירותו גילוחו ליסטיס על כרחו דהשמת לא יוכל לגלח ציום שלשים לנזירות ולהציא קרבנותיו עד אחר שלשים יום מיוס שגילוחו ליסטיס דלין גידול פחות משלשים יום והתחיל הל' וכשמנה עשרה סיים מירמותו שהרי תחילה מנה עשרים טרס שגילוחו ליסטיס ואלו העשרים יוס האחרונים אינס רק לגלח שיער שיוכל לגלח אחר מירמותו ולהציא קרבנותיו וצחס דלע"ז צימי לרעמו הוא מ"מ נטמא והאי דנקט ציום גידול שיער ולא נקט צימי כדנקט לעיל צימי לרעמו לפי [שאין] אפשר שלא יחו נמשכים ימי לרעמו טפי מיוס אחד אבל גידול שיער אפשר שלא יאריך עליו אלא יוס אחד כגון שגילוחו ליסטיס יוס שני למירמותו דהשמת אינו מוסיק על שלשים אלא יוס שלכסוף צעבור גידול שיער:

התם שני יזירות. של צנו וסלו וכן נטמא צימי לרעמו מירות לחוד ורעמ לחוד הכא חדא מירות הוא וכן נטמא ציום שהוא טהור חד מירות הוא: **אמר רב חסדא הבר מורים שאם קידש שיער בדם**. פירוש אס לאחר שזרק הדס נטמא קודם שגילה וקורא קידוש שער שלא גילה כדכתיב וקידש ראשו שפירשו יתחיל לגלל ראשו:

אין לו תקנה. קס"ד שלא יוכל עולמית לשמות ציין ולגלח כיון שהציא כבר קרבנותיו וכיון דנטמא^א קודם שגילה וצלא הבאת קרבן לא יוכל לגלח: אליבא [דמאן] אי אליבא דר' אליעזר כיון דאמר תגלחת מעכבו. לשמות יין תוך מלאת הוא כלומר הרי הוא כאילו נטמא קודם הבאת קרבנותיו שהוא בתוך מלאת ולסמור כלומר יחזור ויציא קרבנות כדתנן פרק ג' מינין (לקמן דף מז.) מי שזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא ר' אליעזר אומר סותר את הכל ופסיק בגמרא והאמר ר' אליעזר כל אחר מלאת [שצעהן] סותר ומשני מאי סותר קרבנותיו ולאחר [שיטהרן] יציא קרבנותיו והאי ב[ן] יסמור^ב דהכא ע"כ לאו דווקא דנטמא^ג ציום שלשים דהא אי"ר אליעזר בפירקין לקמן (דף טז:) דאינו סותר [אלא] שצעהן: אלא אליבא דרבנן האמרי דתגלחת לא מיעכבא. לשמות ציין וכיון שהציא קרבנות מותר לנטמאות ולשמות צלא תגלחת כלל: **לַעוֹלָם אֵיִיבא דרבנן ומאי אין לו תקנה לצמצות גזירות**. דכיון שהציא כבר קרבנותיו שזכ לא יציא ומתקלן ומיד מותר לשמות ציין צלא תגלחת כלל והכל מורים דקאמר רב חסדא קאי אפלוגתא דרב ושמואל דפליגי דנטמא^ה ציום גידול שער אס סותר והכא דנטמא קודם תגלחת^ו מודיס דאינו סותר דהוי כמי שגילה כבר: **נזיר שבלו לו ימיו**. שמנה כל ימי מירות ועומד ציום הבאת קרבנותיו:

לרִבְקָה עַד הַטּוּמָאָה. אס נטמא קודם הבאת קרבנותיו אבל אינו סותר מירות שמנה אחר שכלו ימיו כבר ונהי דאשכחן צפירקא דלקמן (דף טו.) ואייתי לעיל נטמא יום מלה ויחס תגלחת שלשים היינו דוקא יוס ק"א וגזרינן אטו יס שלשים דהוי יום תגלחת דלוריייתא כדתנן פרק קמא [לעיל דף ה:] אבל ציום מלה ושנים אינו סותר ^ו או ציום שלשים ואחד אינו סותר: ^ה **שְׂאֵנִי הַבּא דאמר**. ד לענין טומאה דאמר רחמנא וטמא ראש נזרו מי שזור תליו לו צראשו שכבר שלמו אלא^א אין לו עדיין מירות אלא צראשו שלא גילה^ב או לוקה על הטומאה דכתיב וטמא [נראש מורין] ומינאה אס נטמא אחר שהציא קרבנותיו לא מחייב למ"ד תגלחת לא מעכבא דהך דרשא לא מתוקמא אלא קודם הבאת קרבן ומיקרי שפיר נזרו תליו אלא תגלחת אבל אס שמה יין או גילה לא

הריני נזיר פרק שני נזיר

נטמא צימי לרעמו. היה נזיר ונצטרע וצימי לרעמו נטמא למתים: ר' יוחנן אמר **סותר**. את הקודמין דהא אכתי קאי צמירות הואיל א^א דכי נתפרא מלרעמו משלים מה צ^ב שכבר מנה קודם שנצטרע: יש לקיש **אמר אינו סותר**. דימי לרעמ לחוד הואיל ואין עולין לו למנין ימי נזרו. והימין שונה להני

תרתי דרבי יוחנן וריש לקיש צעמא אחרינא ואף המור"ה חז"ר ג^א להיו"ת כדכר"י הימין דצין כי נטמא צרעמו וצין צמירות צנו דההוא אידך מירות נזיר מאה מיירי לפי שלא מצינו גידול ^ה פחות משלשים והואיל ובמרווייהו צריך לגלח דלכי נתפרא מלרעמו נמי צריך לגלח הילכך לא מיתוקס אלא צמירות מאה ^ו: **נטמא ציום גידול שער**. כגון שקציל עליו מירות מאה יוס וכי מנה שצעים נצטרע וכי נטהר גילה תגלחת לררעמ ואכתי פשו מן המאה שלשים יוס דאית צבו גידול שיער ונטמא ציום גידול שער היינו ציום מאה שצו שלס גידול שיער שלו דצרי הכל סותר השלשים שאחר הלרעמ אבל צאס סותר שצעים שלפני הלרעמ פליגי: רב **אומר אינו סותר**. דלפי' לרבי יוחנן דאמר נטמא צימי צנו דסותר כל מירות^א התם צמירות קאי להכי מצי סתר לנזירות נמי אבל הכא כיון דנטמא ציום מישלס גידול שיער א^ב כבר שילס מירמותו ולית ליה כח למסתר דלפני לרעמ: **ושמואל אמר סותר**. את הכל אפי' ע' **אחרינא** ^ט **שס נזירות אהס היא**. ט^א [אבל] מנין של ומנין של צנו וי^א מרי מירות מיתקרו: ל"א **נטמא ציום גידול**. כגון דאמר הריני נזיר והתחיל ומנה עד עשרים יוס ונטמא וסתר את הכל והתחיל למנות מירות אחרת ומנה עשרה ימים צטהרה ואח"כ נטמא צאחד מכל עשרים יוס הנותרין להשלים לנזירות: רב **אמר אינו סותר**. הללו עשרה דאפילו

לרבי יוחנן דאמר סותר הני מילי היכא דקאי צמירות גמור אבל האי דלא איטמי אלא צימי גידול שיער דמשלס מירות הוא דלכי ט^א מלפני הני עשרה לעשרים קמאי הוו להו שלשים והלכך האי דאהדר איטמי מעשרה ואילין לא הוי אלא תשלומי מירות ואפי' ר' יוחנן מודה דאינו סותר להנך עשרה אלא כיון דהזו שלשי ושבצעי מתחיל למנות מעשרה ואילך עד שלשים: **ושמואל אמר סותר אפילו לר"ל בו**. אבל הכא חדא מירות. והא דלמרינן מישלס מירות מותר לא איריא דכיון דסמרי הראשונים שזכ אי אתה יכול לנרף עממין הללו טו ולומר שלשים הן: **הכל מודיס שאס קידש שיער בדם**. י^א ציוס ל"א צריך להציא קרבנותיו ולהתגלח אחר קרבנותיו אס כבר נזרק הדס כשנטמא ועדיין לא גילה שאין לו תקנה להמירו וכויןן דלמנות פעם אחרת ולהציא קרבן אחר אי אפשר דקרנן אחד הוא מציא ולא שני קרבנות וכבר הציא קרבן אחד ואין עולה לו דהא כבר נטמא לפיכך אין לו תקנה. והא דקמתי קידש קידש ליטנא דקרא נקיש דכתיב וקדש את ראשו (במדבר ו) **כיון דאמר תגלחת מעכבא**. לשמות ציין בתוך מלאת קרינא ציה לו^א לסמור מה שמנה ולייתי קרבן אחר: **אלא אליבא דרבנן**. דפליגי עליה בפרק ג' מינין (לקמן דף מז.) ואמרי כיון שזרק עליו אחד מן הדמים נטהר טו: **למלוא גילוח**. דלא יחא תגלחת צטהרה כמלמות ^ה לעולם שהרי אינו יכול לסמור ולמנות מירות אחרת שהרי לאחר מלאת נטמא הילכך אין לו תקנה לגלח צטהרה אלא מגלח בטומאה: **נזיר שבלו לו**. ימי שלשים ^ו מירות סתס ולנזירות מרובה כל ימים שהזיר ולאחר מלאת שצריך להציא קרבנותיו נטמא לוקה על הטומאה: **ואינו לוקה על התגלחת**. אבל אינו לוקה אס גלח קודם שהציא קרבנותיו או שמה יין קודם שהציא קרבנותיו: **דאמר קרא כל ימי הויזרו לה**. דכתיב כל דלא צריך וכתיבא ואמר כל ימי הויזרו לה' על נפש מת לא יצא לרבות ימים כו': **כל ימי נדר נזרו סער וגו' כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגנן היין וגו'**. ויליקי נמי אתרבייהו:

שאני
צראשו אע"פ שעדיין לא הציא קרבנותיו לפי שאין צגופו לעשות מחייב דהאי ליכא צבו קרא כמו גצי טומאה:

למצות גילוח דכיון שהביא קרבנותיו נסתלק נזירותו בלא גילוח ואפי' אם יגלח עיקר מצות גילוח דקרא באדם טהור. ואינו סותר כדי לקיים מצות גילוח בטהרה ובהא מדור רב ושמואל: נזיר שכלו לו ימיו ששילמו ימי נזירותו ועדיין לא הביא קרבנותיו לוקה על הטומאה אע"פ שאינו סותר אפי' מדרבנן אלא ביום ל"א אבל ביום ל"ב אינו סותר אפי' לוקה. דאמר קרא כל ימי הויזרו לה' על נפשות מת לא יבוא וכל לרבווי אפי' מים שלאחר מלאה ואמר רחמנא וטמא ראש נזרו מי שניזירות תליו בראשו. כלומר ששלמו ימי נזירותו ואין לו נזיר תנא אלא בראשו שלא גלח עדין מודהה על הטומאה. ומי אם הביא קרבנותיו לא מחייב למ"ד תגלחת לא מעכבא. ומקרי שפיר נזיר תליו בראשו אע"פ שלא הביא קרבנותיו לפי שאין בגופו לעשות אלא תגלחת:

מסורת הש"ס

- ↑ [לקמן כת. מז. מז. סג.]
- ↑ [לעיל ע"ח, א] שייך דף טו ע"ח,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ריש לקיש וכו' גידול שער פחות משלשים והואיל ובמרווייהו צ"כ זהו ע"פ דעת הגליון דלעיל במתמנין: (ב) ד"ה ושמואל וכו' ע' קמאי דשם מירות אחת היא אבל מנין שלו וכו' מיתקרו ליטנא אחרינא נטמא ביום גידול שער כגון דאמר וכו' להשלים לנזירות רב אמר כ"ל ודכ"ז: (א) ד"ה למנות גילוח וכו' כמלמות שהרי כ"ל ומינא לעולם נמחק: (ו) ד"ה מיר וכו' לנזירות סתם:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה לוקה בו או ביום ל'. ע' לעיל דף ו ע"א מדריה נטמא ולקמן דף טו ע"כ ד"ה נטמא:

הגהות מהר"ב נרשבוגר

[א] תורה נטמא צימי לרעמו וכו' והתחיל למנות מירות ונצטרע כ"ל: [ב] ד"ה אליבא דמאן וכו' ומשני מאי סותר קרבנותיו ולאחר שטיהר יציא קרבנותיו והאי יסמור. מלת יסמור נמחק וצ"כ סותר כ"ל:

הגהות התוספות

- מינא מהיוס נמחק וצ"ל מלה יוס.
- מינות וכיון דנטמא נמחק וצ"ל ונטמא.
- צ"ל לסמור.
- מדצ"ל בטמא.
- צ"ל בטמא.
- צ"ל קודם תגלחת אחר שהביא קרבנותיו מודיס טו.
- מינא דאמר נמחק.
- מינא אלא נמחק וצ"ל ימי מירותו ועסה אן לו מירות כו'.
- צ"ל שלא גילח עדיין.

מוסף רש"י

דאי ר"א כיון דתגלחת מעכבא וכו' כדלמרינן בפרק ג' מינין (לקמן טו) ואחר ישמה המיר יין, אחר מעשים טוין, (לקמן כח.)

פ' הרא"ש (רמב"ך)

שאם (גדל) [קדש] שער בדם. כלומ' שזרק דם קרבנותיו בעוד שערו קדוש והיינו קודם גילוח כדכתיב וקדש ראשו ביום ההוא וגידול שער מקרי קדושה: אין לו תקנה. קס"ד שלא יוכל לגלח וליטמא למתים ועולם. דכיון שנטמא אחר זריקת הדם קודם שגילה לא יוכל לגלח וליטמא למתים עד שיגלח דאמרי לקמן פ' ג' מינין אם משזרק עליו א' מן הדמים נטמא ר"א אומר סותר הכל ופרין לקמן והא אמר ר' אליעזר כל לאחר מלאת אינו סותר ומשני מאי סותר קרבנותיו ולאחר ד' יביא קרבנותיו: תוך מלאת הוא ולסמור ולאו דוקא תוך מלאת אלא הוי כמו נטמא קודם הבאת קרבנותיו וסותר ד': הא אמרי תגלחת לא מעכבא. ואחר הבאת קרבנותיו מותר לשחות יין וליטמא למתים אפי' לא גלח: אין לו תקנה

^[1] נגלה דסמך כחן וצ"ל ואח"כ מונה שמונים. והא דלמרינן במתני: (ב) ר"ל דכזה מודה ר"י דאינו סותר את של צנו: (ג) נגלה דצ"ל לא יוכל לגלח כלא הבאת קרבן וכי"כ בתוס'.